

[Kurt Hansen.]

gjort sig til talsmand for dette synspunkt, det ved vi at Dansk Arbejdsgiverforening også har gjort. Jeg ville i den forbindelse godt spørge handelsministeren eller andre ministre, hvis der for en gangs skyld var én, der ville svare på det: vil man i forbindelse med den lovgivning, man er ved at vedtage på nuværende tidspunkt, kunne give en større bod i arbejdsretten? Man taler om prisstop, man taler om stop for tjenesteydelser. Ja men med hvilken hjemmel i lovgivningen har man adgang til at sætte boden i arbejdsretten op? Det vil jeg meget gerne have at vide.

Nu er det jo klart fremgået, at vi er absolut modstandere af det forlig, der er blevet sammenflikket her, og vi mener, som vi har trukket det frem ved flere lejligheder, at det, der må være arbejderklassens svar, er det, som B&W-arbejderne er begyndt på. Det er en selvreduktion af arbejdstiden, en generel arbejdsreduktionsættelse til 35 timers arbejdsuge, og vi mener endvidere, at nogle af de røster, som var fremme på formandsinitiativets konference her i weekenden, må følges. En bredere og lokal koordinering af arbejderklassens kampe og aktiviteter ude i det lokale område må være svaret på det makværk, der bliver lavet her.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Den situation, der har behersket det danske samfund den sidste uges tid og dermed også optaget sindene her i folkettinget, må nødvendigvis ses på baggrund af, at folkettinget i foråret 1975 ophøjede overenskomsterne til lov. Derved påtog folkettinget sig et direkte ansvar for, at overenskomsterne blev overholdt.

Handelsministeren sagde i sin tale, at et pris- og lønstop var utopi. Jeg skal lade den bedømmelse stå for handelsministerens egen regning. Men den omstændighed, at folkettinget ved lov har pålagt arbejdsmarkedet nogle overenskomster, førte i sig selv til, at man allerede på grund af folketingets beslutning i 1975 ikke kunne gennemføre et egentligt lønstop.

Det siger sig selv, at landets lovgivende forsamling er den første, der er forpligtet til at respektere landets love, og når man ved lov har pålagt arbejdsmarkedet en overenskomst, der indeholder visse muligheder for lønregulering, løntillæg, i overenskomstperioden, så kan folkettinget selvsagt ikke i den periode, hvorom de har lovgivet, bryde deres eget pålæg til arbejdsmarkedet og forbyde lønstigninger. Derfor

kom man nødvendigvis til det resultat, at et egentligt lønstop ikke var gennemførligt. Myn-dighederne må nu engang være de første til at overholde egne love.

Når man så ser på resultatet, må man spørge: hvad er da blevet resultatet af, at man har accepteret dette synspunkt? Og det går jo igen i det forslag, der i dag er til behandling, at de overenskomster, arbejdsmarkedet er blevet pålagt, respekterer folketingets selvfølgelig.

Men hvordan er resultatet blevet? Jo, resultatet er, så vidt jeg kan bedømme det, blevet, at virksomhederne fortsat er forpligtet til at overholde overenskomsterne, det vil bl. a. sige forpligtet til at give visse løntillæg, f. eks. på hele det store område, hvor der aflønnes efter anciennitetsprincippet. Efter dette lovforslag vil fortsat ingen virksomhed kunne nægte at give den overenskomstforpligtede lønforhøjelse. På disse områder, hvor der altså er overenskomsthjemmel til lønregulering, er virksomhederne forpligtet af folketingets beslutning til at give lønforhøjelser. Men derefter forbyder man virksomhederne at indregne disse lovpligtige lønforhøjelser i priserne.

Man har altså, så vidt jeg kan bedømme det, den indstilling, at vi nødvendigvis må respektere, at man ikke kan gennemføre et lønstop, man skal respektere det, man selv har givet som lov. Man pålægger virksomhederne at respektere det, men man giver ikke virksomhederne mulighed for at leve med dette, som man har pålagt dem ved lov. Man har på dette område i det fremsatte forslag ikke respekteret folketingets egen lovgivning. Det er derved, resultatet er blevet skævt.

Man udarbejder ingen sanktioner mod dem, der er årsagen til uro, til overenskomststridige og ulovlige konflikter på arbejdsmarkedet, men man straffer den virksomhed, der lovlydigt efterlever de gældende overenskomster.

I sig selv er en sådan skævhed betænkelig. Men derudover står tilbage spørgsmålet om, hvordan det såkaldte formandsinitiativ i den kommende tid vil og kan agere. Vi ved, at vi står over for en gruppe af folk, der ønsker at nedbryde det arbejdsretlige system og ikke under noget forhold ønsker at tage hensyn til landets økonomiske vanskeligheder.

Men dermed er vi tilbage til det, der var udgangspunktet for den sidste halve snes dages alvorlige situation. Folketinget var forpligtet til at søge respekteret den lovgivning, det selv havde givet. Men det betød også en forpligtelse